

Nr 472.

Av herrar **Lindberg** i Umeå och **Hage**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 233, angående indragning av viss personal vid domänverket m. m.

Kungl. Maj:t har i proposition nr 233 framlagt förslag angående indragning av viss personal vid domänverket m. m. Undertecknade tillåta sig härmed att med anledning härav göra några uttalanden rörande förslaget evad det avser behandlingen av den *icke ordinarie personalen*, och grunda vi våra uttalanden härvidlag på den uppfattning som framkommit från nämnda personal.

Det må då först sägas, att nämnda personal framfört sin tacksamhet för den förståelse, som jordbruksministern i sin proposition uttalat för den extra personal, som utan egen förskyllan nu skall skiljas från sina tjänster.

Trots de väsentliga förbättringar för de extra tjänstemännen, som föreslagits i Kungl. Maj:ts proposition, i förhållande till domänstyrelsens förslag, kommer likväl enligt vårt förmenande ställningen att te sig nog så dystert för de extra tjänstemän, som nu äro i 40—50 års åldern och som under 15—20 års tid ägnat sina krafter åt domänverkets tjänst samt nu bliva hänvisade att dra sig fram på den föreslagna förtidspensionen. Nämnda befattningshavare ha därför framfört den uppfattningen, att vad de extra jägmästarnes förbund föreslagit i sin skrivelse — i slutet av sidan 41 i propositionen — borde anses vara det rättvisaste förfarandet vid bestämmande av ersättning för denna personal, såväl förvaltande som bevakande.

Det torde väl få anses såsom ett undantag, såväl i stats- som enskild tjänst, att vid avskedande av överflödig personal *de äldre och mest meriterade* bliva entledigade, under det att de yngre få kvarstanna i tjänsten. Det rättvisaste borde väl därför vara, att avskedanden ske nerifrån i de yngsta årsklasserna, ty dessa yngre hava givetvis *någon* möjlighet att erhålla annan anställning, något som får anses omöjligt, särskilt under nuvarande kristidsförhållanden, för en över 40 år gammal skogstjänsteman.

Emellertid säger, trots detta, jordbruksministern å sidan 43, att avskedanden, på grund av organisatoriska skäl, måste träffa — och detta t. o. m. i stor utsträckning — även de äldre tjänstemännen, som icke haft anledning befara att ställas utan arbete.

Å samma sidas början anföres också, att i många fall här torde bliva fråga om tjänstemän, som under normala förhållanden skulle haft ordinarie befattning, och anför herr statsrådet ytterligare, att dessa icke ordinarie befattningshavare härigenom kommit i ett synnerligen ogynnsamt läge vid indragningen.

Därmed synes det oss i propositionen vara vitsordat, att nämnda befattnings-

havare kommit i en olycklig särställning, som på ett ännu bättre sätt borde kompenseras än vad som nu föreslagits i den kungl. propositionen.

Det bör väl anses hårt, att denna personalgrupp skall genom mistande av större delen av sitt levebröd taga på sig de ekonomiska konsekvenserna av en omorganisation, som sker i det allmännas intresse. Vi anse fastmera, att nämnda ekonomiska konsekvenser av en sådan omläggning inom förvaltningen, då det gäller befattningshavare med mångårig anställningstid och arbete i verket, bör i största möjliga mån läggas på *staten* och icke på den enskilde befattningshavaren.

Vi mena därför, att om extra personal över 40 år skall indragas på grund av *organisatoriska* skäl nämnda befattningshavare då böra kompenseras på ett bättre sätt än vad som föreslagits i den kungl. propositionen. Detta kompenserande bör då ske, *antingen så* att vederbörande erhålla ersättning vid avskedet i likhet med de ordinarie befattningshavarna *eller* 75 % av lönen i högsta löneklass och i lönegrupp A, *eller också* förtidspension vid uppnådda 12 tjänsteår och 40 levnadsår, med ett belopp som motsvarar sex niondelar av lönen enligt A-grupp och högsta löneklass. Dessutom bör för varje ytterligare tjänstgöringsår intill 25 år pensionen ökas med 20 resp. 45 och 60 kronor, beroende på vilken lönegrad befattningshavaren tillhör.

Därjämte föreslås, att beträffande den extra personal, som erhåller *avskedsersättning*, densamma skall höjas i proportion till vad den äldre personalen erhåller.

Slutligen anse vi oss böra framhålla, att den personal, det här gäller, i mycket stor utsträckning uppehållit förordnanden på ordinarie befattningar under 5 å 6 år och i vissa fall under ännu längre tid.

Under hänvisning till vad här ovan anförts, hemställes alltså,

att riksdagen måtte vid behandlande av Kungl. Maj:ts proposition nr 233 besluta om en förbättring av avskedsersättningen till här ovan nämnd icke ordinarie personal vid domänverket under hänsyntagande i möjligaste mån till de synpunkter och riktlinjer, som här ovan framförts.

Stockholm den 31 mars 1933.

Elof Lindberg.

Ernst Hage.
